

Arnhem, 21 mei 2023

Lieve Ouders,

Mijn vrouw kiest de mooiste hardlooproutes uit.

Met Hemelvaart renden we over een gouden heide en door het zwijnenbos;
het was biggentijd, dus we moesten opletten
dat ons pad niet per ongeluk een pril evergezin zou kruisen,
want al liepen we hard; een wilde moeder haalt je altijd in.

We liepen daar omdat mijn trouwring was beginnen te knellen.

Niet symbolisch, zeker niet, de vijftig jaar die mijn ouders
deze week getrouwd zijn, hoop ik zelf ook te halen.

Al moet ik daarvoor een stuk ouder worden dan zij nu zijn;
ik moet bijna de negentig aantikken om te bereiken waar zij,
frisse jonggetrouwde zeventigers, nu aangekomen zijn.

Wij vieren dit jaar pas ons wollen huwelijk.

Om de negentig te halen, en goud,
moet ik nú aan mijn conditie werken.

Dat biedt geen garantie natuurlijk
- het lot weigert zich naar mensenwil te buigen
en slaat soms zonder waarschuwing gaten in het leven -
maar soms biedt de illusie van controle wat houvast.

Daarom liepen we daar: Want vóór mijn buik over de broekrand spant,
vóór mijn T-shirts opkruipen als jurkjes, vóór dat alles
merk ik dat ik teveel aangekomen ben wanneer mijn trouwring begint te knellen.

Letterlijk dus.

Weg met de stiekeme chocopinda's,
weg met de warme cashewnoten van de markt,
weg met de stroopwafels, oh, de stroopwafels,
die vermaledijde stroopwafels waar ik gedachteloos
zó een half pak van weg kan kauwen in de trein.

Weg ermee.

Het is worteltjes- en watertijd.

Geen groot offer,
want ik ga voor goud;

ik heb in mijn ouders een goed voorbeeld.